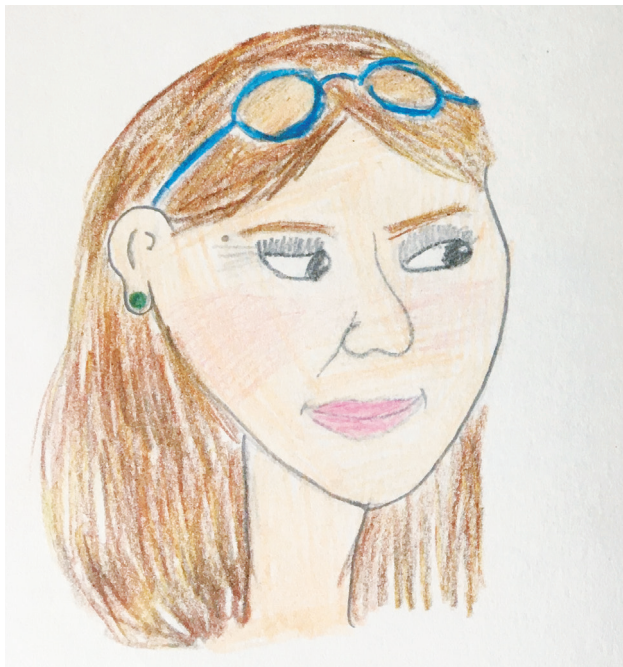

298/2021

dispress

Jana

Nemohla jsem uvěřit tomu, že se to stalo. Budeš mi moc chybět. NIKDY NA TEBE NEZAPOMENU.

Mira ♥

Milá Jano, ani nevíš, jak moc mi budeš chybět. Měla jsem Tě moc ráda a je mi strašně líto, že jsi musela odejít. Byla jsi jako můj blízký příbuzný (prožila jsem s Tebou pět a třičtvrté roku), a neskutečně moc mi chybíš. Nemohla jsem uvěřit tomu, že se to stalo. Budeš mi moc chybět. Nikdy na Tebe nezapomenu.

P.S. Moc děkuju za skvělou zábavu a skvělou polovinu mého života. Disman bez Tebe už nikdy nebude jako dřív.

Mira Štěpánová

Vzpomínám si, jak Jana pořád bojovala s mými delšími vlasy a patkou přes oči. Na představení jsem proto nosil sponky nebo bekovku. I když jsem chtěl mít vlasy co možná nejdelší, kvůli Janě jsem si je vždycky nakonec ostříhal.

Alex Mojžíš

Když vzpomínám na Janu, vidím ji, jak s námi tancuje na soustředění. Při natáčení Ježipetra mi Jana radila, jak mít cit k postavě, kterou jsem hrál. Líbilo se mi, jak se k nám Jana na zkouškách chovala, byla na nás milá, a i když byla někdy přísná, byla vtipná. Měl jsem ji rád...

Karel Prochor Malý

Jsem ráda, že jsem mohla poznat člověka, jakým byla Jana. Svou kritiku mi vždycky podávala s mrazivou upřímností, ale věděla jsem, že jejího slova si mohu vážit a že mi nikdy nebude licoměrně lichotit. Myslím, že lidí, kteří s člověkem jednají bez falše a mluví opravdu od srdce, je na světě málo.

Alice Bransten

Na Janě jsem si vážila hlavně toho, že vždycky řekla to, co si doopravdy myslela. Například neřekla: „To bylo nádherné,” i když to bylo naprosto tristní. Jana chtěla mít všechno dokonalé a myslím, že se jí to povedlo. Moc jsem si jí cenila a nikdy na ni nezapomenu.

Julča Pösslová

Milá Jano, děkuju Ti, že jsi věřila mému vybranému textu, že jsi věnovala svůj čas a objednala pro mě k textu knihu. Budu na tom pilně pracovat a nezklamu Tě.

Viktorka Nedomová

Jano, mockrát Ti děkuju, že jsi vstoupila do mého života a naučila mě spoustu věcí. Objevila si ve mně něco, co ve mně nikdo neviděl, ani já sama. Chtěly jsme na tom spolu zapracovat... Budu se o to snažit sama a doufám, že se mi to podaří, abys byla na mě pyšná. Děkuju Ti za všechno!

Kačka Kašpárka

Rád vzpomínám, jak s námi Jana hrála hry a učila nás texty. Líbí se mi představení Pepito (ne)plivej, ve kterém mi Jana dala možnost si i zahrát.

Nejraději bych zapomněl na to, jak jsme ji na soustředění s klukama po ránu rozčilili a za trest jsme pak museli zametat celou jídelnu. Na Janu nikdy nezapomenu.

Míša Polák

Ahoj Jano, i když jsem v Dismaňáku teprve chvíli, a nemohl jsem Tě moc poznat, tak jsi byla moc fajn. Vždycky ses mi snažila pomoci a poradit, a za to Ti děkuju. Všem nám budeš strašně chybět. Budu se Ti tady dole snažit dělat radost!

Kuba Král

Milá Jano, vím, že na nás všechny ze shora koukáš. Pracoval jsem s Tebou sice jen rok, ale pro mě jsi ve vedení souboru byla úžasná. Moc jsi mě do mé skromné kariéry v rozhlase povzbudila a napomohla. Jsem hrdý na to, že jsem s Tebou pracoval.

Vojta Černý

Jana je pro mě člověk, na kterého se nezapomíná. Vnášela do souboru humor a pozitivní energii. Nedokážu si bez ní soubor představit. Moc si přeju, abych se s ní mohla rozloučit a poděkovat jí. Děkuju Jano.

Sára Faltová

Mil jsem si hodně rád... všem

S Janou jsem loni na svém prvním soustředění bydlela. Vyhrály jsme soutěž o nejuklizenější chatičku, ale u Jany se nekontrolovalo. Jana mě toho hodně naučila, třeba nemít tak velkou trému, a taky nám s Žofkou na táboře připomínala, že se máme umýt. **Ráchelka Gojđová**

První nováčci, které Jana přijala, byli starší než obvykle. Většinou bylo okolo deseti – stejně jako mně. Do souboru se většinou dostávaly maximálně osmileté děti. Janini noví členové se v podstatě hned dostali do všech představení, a to se mi hrozně nelíbilo, protože já už jsem v souboru byla pět let a najednou jsem byla na stejné úrovni jako „nováčci“. Ani jsem si nevšimla, že jsou stejně dobří jako já a všichni ostatní, co v souboru byli dřív. Teď jsou tihle „nováčci“ moji nejlepší kamarádi, a to jenom díky Janě, která nás všechny naučila, abychom nikoho hned neodsuzovali.

Justýna Hrazdířová

Jani. Chvilku nám trvalo, než jsme si začaly rozumět. Ale i přes to jsme si k sobě našly cestu. Udělala jsi toho pro mě a ostatní vážně hodně, ale nejvíce mě štve, že si to uvědomuji až teď. Sakra... Myslím na Tebe každý den a doufám, že se máš dobře. Děkuju moc za vše. **Adéla Kašparová**

Jana byla jiná než ostatní. Měla jsem z ní respekt, a to proto, že ona taky respektovala ostatní a byla i usměvavá. Uměla být i přísná, ale vždy ve správný čas. Těšila jsem se na ni, protože s ní jsem se cítila dobře a bezpečně.

Elenka Vanová

Jana byla a ještě je jedním z mála lidí, které jsem respektoval. Jana byla sama o sobě autoritou pro mě a podle mě i pro ostatní. **Dan Vano**

Jana na nás vždycky byla na táboře hodná. Často uklidňovala děti, kterým se stýskalo. Nevím, jak bez ní letos tábor proběhne. Jano, budeš mi moc chybět. **Nina Rudišová**

„Ahoj Jano,“ jsem řekla vždycky, co jsem Janu jenom zahlédla. Vždycky pro nás chtěla to nejlepší a já za to Janě Děkuju. Je mi líto, že jsem se v posledních týdnech a měsících viděla s Janou tak málo. Ještě jednou: JANO, DÍKY ZA VŠECHNO, CO JSI PRO NÁS UDĚLALA. **Kristýnka Folprechtová**

Milovaná Jano. Byla jsi ta nejužasnější vedoucí. Budeš mi moc chybět. Teda, vlastně už mi strašně moc chybíš. Děkuju Ti za všechno. I za ten krásný den s Tebou ve Svitavách... děkuju Ti. Nikdy na Tebe nezapomenu! Ani na to, co jsi mě učila! Slibuju. **Tonička Barešová**

Na přehlídce recitátorů ve Svitavách, 2021

Milá Jano, nikdy nezapomenu na to, jaký jsi byla milý člověk a skvělá vedoucí – spravedlivá, přímá, ochotná naslouchat i pomoci. Nicméně, když to bylo nutné, uměla jsi být i přísná. Užili jsme si s Tebou i spoustu legrace. A Tvoje „čošířikal“ mi bude znít v uších navěky. Jano, budeš nám moc chybět! S láskou **Samuel Budiman**

Jako malá jsem se Jany hrozně bála a měla jsem k ní (a mám) obrovský respekt. Měla skvělý smysl pro humor, který mi taky pár let trvalo pochopit. Vždycky nám dala druhou a další šanci. Dalo se s ní domluvit, protože nám skvěle rozuměla, dokázala pochopit naše problémy. Motivovala nás a podporovala.

Meda Folprechtová

Milá Jano, děkujeme Ti, že jsi díky své zkušenosti a osobnímu nastavení umožnila našemu synovi Kristianovi být součástí DRDS. Věříme, že práce v souboru, který jsi odpovědně vedla, bude pro něj vklad na celý život. Kristian Tě bude vždy vnímat jako svého prvního průvodce.

Kristian Páca s rodiči

Moc děkuju Janě, že to se mnou vydržela, pouštěla se se mnou i do komplexnějších textů k recitaci a pomohla mi se rozvíjet v tolika směrech. Vždy se mnou jednala upřímně a jako s dospělým.

Sophie Bransten

Jano, děkuju, že jsi s námi hledala nálady, myšlenky a celé světy za všelijakými texty. Že jsi se mnou prolezla Svitavy, když jsem pátrala po bezlepkovém obědě. Že jsi mi tolikrát ukázala cestu. A slibuju, že už nebudu hrát Čechova. **Kačka Pušová**

Viděla jsem
Jak skrze oblohu
Prosvítá světlo dnů
Oblaka bych vynásobila stem
Kdybych mohla

Ve snech
I v bdění
Ve všech těch
I tím co zbylo a už není

A kdybych mohla
Dotknu se světla
Světla dnů
Které tě dávají do snu

V nočních mýrách
Na bojišti
V klidném spánku
Na jevišti

Přes dny a noci
Plavila bych se
Do doby
Kdy do snu ponořila ses

Pozoruješ jak hrají hru
O nás
O těch co zbyli ze světa
A jediní jsou

Klidně ležíš
S hlavou ve snu
V nás všechny věříš
Zítřka se probudíš do dne

Teď v tvém snu
Zbyli jsme jen my
My co na bojišti
Zůstali sami

Než se probudíš
Já ti přísahám
Že tě má láska bude
opatrovat všude

Sára Baalbaki

JANO, BYLA JSI MOJE
NEJLEPŠÍ UČITELKA
PŘEDNESŮ DÍKY TOBĚ
JSEM VYHRÁL SOUŤEŽ
VE ŠKOLE. HODNĚ
MĚ TO STEBOU
BAVILO.

Prokop Holis

Zahájení letního soustředění DRDS, 2019

A si před rokem a půl se náš soubor zúčastnil vzdělávacího festivalu odehrávajícího se na holešovickém výstavišti. Po skončení akce jsme se s Janou odebrali na zaslouženou odměnu v podobě oběda v palačinkárně. Při čekání na objednané jídlo Jana, s evidentním nadšením, nechtěně utrousila poznámku o jakési hodině obrany proti černé magii, která ji večer čeká. Hned toho ale zcela očividně zalitovala a snažila se dělat jakoby nic. Ta informace nicméně pochopitelně vzbudila mou pozornost a začal jsem vyzvídat, co že tím Jana myslela. Po chvíli přemlouvání Jana konečně přiznala, že je už nějakou dobu nadšenou hráčkou E-bradavic, tedy online hry z prostředí bradavické školy čar a kouzel. Mimo pracovní dobu se tak Jana nevěnovala jen sledování filmů pro fajnšmekry, návštěvám divadla či četbě, ale s železnou pravidelností také ve virtuálním světě pod přílehlavou přezdívkou Frankie Derdesová vařila lektvary, učila se jezdit na koštěti, vítězila ve famfrpálových utkáních a **měřila síly s jinými internetovými čaroději prostřednictvím kouzelnických soubojů.**

Zprvu jsem byl dost zaskočený a celé mi to přišlo poměrně bizarní, nicméně po čase mi všechno zapadlo dohromady. Právě díky této potutelné hravosti měla Jana k dismančatům tak blízko a naopak. Jana mi kladla na srdce, abych o této její specifické zálibě nikomu neříkal, neboť by se jí, jak sama říkala, ostatní určitě smáli. Tímto se Janě omlouvám, že jsem tu naše tajemství prozradil, ale myslím, že výborně vysvětluje pevný vztah, který mezi Janou a dismančaty vznikl.

Podobně osobitým stylem si dokázala Jana získat i nás o něco větší děti. **Pro naše společné schůze, kde vymýšlíme souborové plány, máme vždy k dispozici krásnou čistou zkušebnu v budově rozhlasu.** I přesto nám ale Jana dala od začátku možnost vybrat si místo, kde bychom se chtěli scházet my, přičemž moc dobře věděla, že to nebude v rozhlase a už vůbec ne v čisté místnosti. Mnozí lidé jejího vkusu a intelektu by zřejmě z vinohradské **putyky, kde se scházejí lidé vyhození z ostatních lokálů,** mohli být přinejmenším nesví. Jana ale s naprostou přirozeností převzala vinný střík v pivním púllitru, usadila se do napůl rozřízlé vany sloužící jako gauč a pod nohy si posadila psa, kterého našla pod stolem. Pak nás s přehledem porazila v šipkách a jela domů. Přestože se tato vzpomínka může jevit samoúčelně, pro nás je velmi důležitá, a to hned ze dvou důvodů. Zprvů nádherně ukazuje skutečnost, že Jana neopovrhovala nikým, ničím a nikdy. A to i v momentech, kdy se jí z druhé strany dostávalo opaku. A zadruhé proto, že v této klubovně u našeho stolu bude mít už pořád své místo – a to doslova. Jedna z židlí totiž bude po dohodě s majitelem baru a zmíněného **psa navždy na připevněné plechové cedulce nést její jméno.**

Za sebe bych rád připojil ještě jednu krátkou vzpomínku nedávného data. Při jednom z našich rozhovorů o dětském působení v rozhlase Jana řekla, že by byla ráda, kdyby děti zkušenosti ze souboru zúročily v životě, ať už se budou věnovat čemukoliv. To se jí beze zbytku dařilo – nebo vlastně stále daří – a to nejen u dětí.

Poslední ze společných vzpomínek je paradoxně ta úplně nejstarší. Když Jana nastupovala do souboru jako nová vedoucí, byla to pro všechny velká změna. Někdo se se změnami vypořádává lépe a někdo zase hůře. Já jsem byl ten druhý případ. A vážný případ. Aniž bych jí dal čas a šanci, hned jsem jí napsal, že nechci pokračovat nejen v přípravě jejího prvního souborového představení „A bolelo nebe“, anebo jak tomu říkáme my „Nebe“, ale ani v souboru vůbec. Jana to, byť nerada, přijala a nijak na mě nenaléhala. Pomalu jsem ale díky její práci zjišťoval, jak moc unáhleně a emocionálně jsem jednal a jakou lekci mi vlastně Jana svou velkorysostí udělila. Beze slova, aniž by to sama chtěla. Jana nikdy nemoralizovala, prostě sama dělala věci dobře, což mi chvilku nedocházelo. Báł jsem se o soubor a přitom dostal to nejlepší, co jsme si mohli přát. I když jsem v souboru nakonec zůstal, v Nebi ani žádném **jejím dalším představení jsem si nikdy nezačhrál.** A proto doufám, že si pod jejím vedením, dá-li Bůh, jednou v Nebi zahraju. Část jiného představení si ale v drobné úpravě vypůjčime už teď.

Poprosím vrocne Marii Pannu
ať opatruje Janu.

Modlitbu tichou pouštím ze rtů,
opatruj Annu, Hanu, Miloše, Aničku, Antonína a Vojtu.

Matěj Převrátíl, Josef Kaňka, Vlasta Kaňka

Při natáčení rozhlasové hry Ježípětr, 2020

Online

Rozhovor s Janou o distanční výuce připravila pro moderátorský a rozhlasový ateliér Meda Folprechtová. Zde si ho můžete ve zkrácené podobě přečíst.

Jano, jaké to je začínat nové projekty online? Co to obnáší a jaké jsou výhody a nevýhody?

Není to úplně jednoduché, protože kdybychom se setkávali na zkouškách v rozhlase, tak bychom dělali mnoho aktivit, které online prostě dělat nemůžeme. Nemůžeme dělat pohybová cvičení, nemůžeme dělat kontaktní etudy, takže to, co vymyslíme s asistenty, je jenom menší část toho, co bychom normálně dělali. Ale zaplat' pánbůh, že se alespoň můžeme vidat, slyšet a něco dělat. Na druhou stranu, my jsme asi nikdy neměli tolik času přemýšlet o dramaturgii a tématech jako teď.

Nedávno byli z přípravy vybraní noví členové DRDS, většinu zkoušek ale měli online. Jak se dá na dálku poznat, které děti se snaží, jsou šikovné a Dismaňák by je bavil?

To je hodně těžká otázka. Ono je to těžko poznat, i když se setkáváme prezenčně. My nejsme jasnovidci a nemůžeme vědět, které dítě bude dobrým dismančetem. Rozhodování o tom, které děti vzít do souboru a které ne, je pro mě asi nejhorší součást té práce. Protože se můžeme splést už při konkurzu nebo v průběhu přípravy. Co je asi pro nás hodně

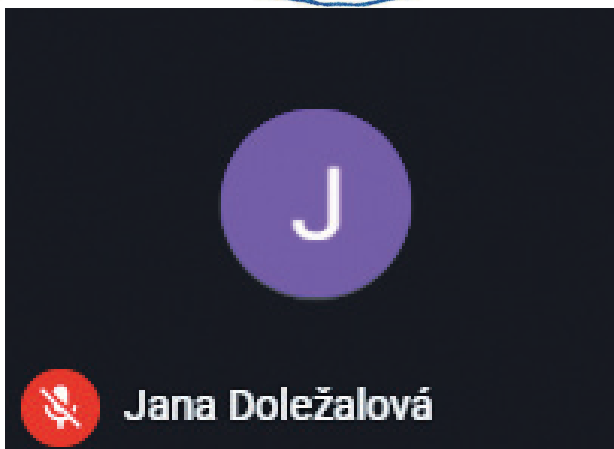
důležité, je to, že dítě chce nějak spolupracovat, že ho to vůbec baví, že poslouchá ostatní děti, vnímá je, nechává jim prostor, že to není takový ten „jájínek“, který vnímá jen sám sebe. Protože divadelní soubor je živé těleso, které pracuje spolu. A nemůže to být jenom soubor nějakých jednotlivých, byť sebezajímavějších osobností. Takhle divadlo prostě nefunguje a nefunguje tak ani rozhlas.

Zjistila jsi díky distanční výuce o dismančatech něco zajímavého, co jsi třeba o nich předtím nevěděla?

Určitě. V průběhu distanční výuky děláme i věci, na které není v běžném provozu DRDS čas. Zjistila jsem třeba, že některé děti jsou výjimečně nadané na rozhlasovou práci nebo na kreslení. Co mě ale hodně překvapilo, je soudržnost našeho souboru. Přestože naši asistenti, kterých je v tuto chvíli asi patnáct, často studují, maturují nebo se připravují na vysoké školy, naskočili a pracovali v momentě, kdy je soubor potřeboval. A to všechno dělají ve svém volném čase a zadarmo, takže tohle je pro mě něco, čeho si opravdu hodně, ale hodně vážím.

Jano, já ti moc děkuju za rozhovor a přeju ti, aby se online výuka Dismaňáku dál dobře dařila.

Medo, já taky moc děkuju za rozhovor a asi se budu dál zamýšlet nad některými otázkami, které jsi mi položila. Třeba otázka, v čem jsem děti poznala jinak, je moc zajímavá. Takže taky moc děkuju za rozhovor a za inspirativní otázky.

Jana krotí Zadkohryze při legendárním záskoku v roli paní Tereziňské z představení Všehokniha, Divadlo Minor, 2018. Nebylo to ale naposledy, kdy si dismančata po jejím boku zahrála. Na loňském soustředění se Jana představila dokonce v hlavní roli noční hry Dobrého člověka těžko najdeš pod režisérskou taktovkou Vlasty a Matěje.

DRDS
Dismanův rozhlasový
dětský soubor

Připravili: ed. Josef Kaňka; Alex Mojžíš, Mira Štěpánová, Karel Prochor Malý, Antonie Barešová, Julie Pösslová, Viktorka Nedomová, Michal Polák, Kateřina Kašpárková, Jakub Král, Vojtěch Černý,

Sára Faltová, Ráchel Gojdrová, Justýna Hrazdířová, Adéla Kašparová, Elena Vanová, Dan Vano, Sophie Bransten, Nina Rudišová, Kristýnka Folprechtová, Alice Bransten, Samuel Budiman, Meda Folprechtová, Kristian Páca s rodiči, Kateřina Pušová, Sára Baalbaki, Prokop Holíš, Vilém Tycar, Matěj Pěvrátil, Josef Kaňka, Vlasta Kaňka; foto Hana Novenková – str. 1, 4, Oliver Procházka – str. 3; korektura Michaela Tučková, grafika Magdalena Martinovská